

ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΙΝΑ ΩΣ ΟΠΛΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ (του Ζαν Ζιγκλέρ)

✘ Το κείμενο αποτελεί τον πρόλογο της δεύτερης έκδοσης του βιβλίου «Η Αυτοκρατορία της ντροπής», που εκδόθηκε στα ελληνικά το 2008 από τις εκδόσεις «Σύγχρονοι Ορίζοντες».

Νύχτα σκοτεινή, χωρίς φεγγάρι. Ο άνεμος φυσούσε μανιασμένα σηκώνοντας τεράστια κύματα ύψους δέκα μέτρων, που έπεφταν με πάταγο πάνω στο φτενό ξύλινο σκαρί. Το σκαφίδι εκείνο είχε ξεκινησει δέκα μέρες νωρίτερα από έναν ορμίσκο της Μαυριτανίας, μεταφέροντας εκατόν ένα Αφρικανούς λαθρομετανάστες.

Από θαύμα, η καταιγίδα έριξε το σκάφος πάνω σε κάτι βράχια, στο Μεντάνο, ένα νησάκι στο αρχιπέλαγος των Μεγάλων Καναρίων.

Στο κύτος του, οι άντρες της ισπανικής ακτοφυλακής βρήκαν, ανάμεσα στους αποχαυνωμένους επιζώντες, τα πτώματα μιας γυναίκας και τριών εφήβων, που είχαν πεθάνει από πείνα και δίψα.

Την ίδια νύχτα, ένα άλλο πλοiάριο, με εξήντα άντρες, δεκαεφτά παιδιά και επτά γυναίκες, εξόκειλε λίγα χιλιόμετρα μακρύτερα, στην ακτή Ιέρο. Ίδια φαντάσματα, οι επιβάτες του, έτοιμοι να ξεψυχήσουν, σωριάστηκαν παραπατώντας στην άμμο (Ελ Παίς, 13 Μαΐου 2007).

Την ίδια χρονική περίοδο, αλλά στη Μεσόγειο αυτή τη φορά, εκτυλίχθηκε ένα άλλο δράμα: σε απόσταση 150 χλμ. νοτίως της Μάλτας, ένα κατασκοπευτικό αεροπλάνο της υπηρεσίας Frontex (βλ. παρακάτω) εντόπισε ένα φουσκωτό πλοiάριο, φορτωμένο πενήντα τρεις επιβάτες, που έπλεε ακυβέρνητο, έρμαιο των κυμάτων, προφανώς λόγω βλάβης. Οι ειδικές κάμερες του αεροπλάνου διέκριναν πάνω του γυναίκες και μικρά παιδιά.

Αμέσως ο πιλότος ειδοποίησε τις αρχές της Μάλτας. Εκείνες ωστόσο αρνήθηκαν να επέμβουν, ισχυριζόμενες ότι το σκάφος έπλεε στην περιοχή έρευνας και διάσωσης της Λιβύης. Παρενέβη η Λάουρα Μποντίνι, επίτροπος της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες, και ζήτησε από τους Μαλτέζους να στείλουν ναυαγοσωστικό σκάφος, με το επιχείρημα ότι στο παρελθόν συνέβη να παραδέρνουν ακυβέρνητα σκάφη επί είκοσι μέρες (Λιμπερασιόν, 27 Μαΐου 2007).

Αποτέλεσμα μηδέν.

Η Ευρώπη δεν κουνήθηκε.

Τελικά χάθηκαν τα ίχνη των ναυαγών.

Λίγες βδομάδες νωρίτερα, ένα πλοιάριο κατάφορτο με καμιά εκατοστή Αφρικανούς μετανάστες πείνας, το οποίο προσπαθούσε να φτάσει στα Κανάρια νησιά, είχε βυθιστεί στον ωκεανό, ανοιχτά της Σενεγάλης. Μόνο δύο ήταν οι διασωθέντες.

Στις 28 Σεπτεμβρίου του 2005, Ισπανοί στρατιώτες σκότωσαν, πυροβολώντας τους εξ επαφής, πέντε νεαρούς Αφρικανούς, που προσπαθούσαν να πηδήξουν τα ηλεκτροφόρα συρματοπλέγματα, τα οποία περιέβαλαν στρατόπεδο οικονομικών προσφύγων στη θέουτα του Μαρόκου. Οχτώ μέρες αργότερα, άλλοι έξι νεαροί μαύροι είχαν σκοτωθεί κάτω από τις ίδιες συνθήκες (Διεθνής Αμνηστία, 3-10-2005).

Χιλιάδες Αφρικανοί, ανάμεσά τους παιδιά και γυναίκες, συνωθούνται (κατασκηνώνοντας) μπροστά στον περίβολο των στρατοπέδων που υπάρχουν στη Μελίλα και τη θέουτα, στην άγωνα πλευρά του Ρίφ. Με παρέμβαση των επιτρόπων των Βρυξελλών, οι Μαροκινοί αστυνομικοί απωθούν τους Αφρικανούς προς τη Σαχάρα.

Χωρίς νερό και τρόφιμα.

Εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες απ' αυτούς, πεθαίνουν πάνω στα βράχια και την άμμο της ερήμου (Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, 13 Οκτωβρίου του 2005).

Πόσοι νεαροί Αφρικανοί εγκαταλείπουν κάθε χρόνο την πατρίδα τους, προσπαθώντας με κίνδυνο της ζωής τους να φτάσουν στην Ευρώπη; Υπολογίζεται πως κάθε χρόνο περίπου 2.000.000 άνθρωποι προσπαθούν να μπουκάρουν παράνομα στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ότι απ' αυτούς, περίπου 2.000 χάνονται στη Μεσόγειο και άλλοι τόσοι στον Ατλαντικό. Σκοπός τους είναι να περάσουν τα στενά του Γιβραλτάρ, ξεκινώντας από το Μαρόκο ή να φτάσουν στα Κανάρια νησιά, με σημείο εκκίνησής τους τη Μαυριτανία ή τη Σενεγάλη.

Σύμφωνα με την ισπανική κυβέρνηση, το 2006 έφτασαν στις ισπανικές ακτές 47.685 παράνομοι Αφρικανοί μετανάστες. Σ' αυτούς πρέπει να προσθέσουμε τους 23.151 λαθρομετανάστες, που αποβιβάστηκαν στα ιταλικά νησιά ή τη Μάλτα, ξεκινώντας από τη Λιβύη ή την Τυνησία. Άλλοι αποπειρώνται να προωθηθούν στην Ελλάδα ή τις ιταλικές ακτές της Αδριατικής, περνώντας από την Τουρκία και την Αίγυπτο. Ο Μάρκου Νισκάλα, γενικός γραμματέας της Διεθνούς Ομοσπονδίας των οργανώσεων Ερυθρού Σταυρού και Ερυθράς Ημισελήνου, είπε: «Αυτή η κρίση αποσιωπάται εντελώς. Όχι μόνο κανείς δε βοηθάει αυτούς τους κατατρεγμένους ανθρώπους, αλλά δεν υπάρχει ούτε μία οργάνωση, η οποία να καταγράφει έστω τις στατιστικές, που αφορούν αυτήν την καθημερινή τραγωδία».

Η φυγή μέσω της θάλασσας αυτών των Αφρικανών προσφύγων της πείνας ευνοείται από ένα συγκεκριμένο γεγονός: **Τη διαρκώς επιταχυνόμενη εξαφάνιση των ψαράδων από τις αφρικανικές ακτές του Ατλαντικού και της Μεσογείου, η οποία οφείλεται στην πώληση των δικαιωμάτων αλιείας από τις αφρικάνικες χώρες σε αλλοδαπές ιδιωτικές εταιρείες. Τα γιαπωνέζικα, καναδικά, πορτογαλικά, γαλλικά, δανικά και λοιπά πλοία-εργοστάσια ρημάζουν τα εθνικά χωρικά ύδατα των χωρών αυτών. Απελπισμένοι στη μιζέρια τους, αδύναμοι και άοπλοι απέναντι στους επιδρομείς, οι ρημαγμένοι ψαράδες πουλάνε όσο όσο τις βάρκες τους και τα πλοιάριά τους σε μαφιόζους δουλεμπόρους ή γίνονται οι ίδιοι δουλέμποροι, δηλαδή μεταφορείς και εξαγωγείς παράνομων μεταναστών.** Κι ωστόσο, κατασκευασμένα για παράκτια αλιεία, τα πλοιάριά τους είναι συνήθως ακατάλληλα για ταξίδια

στο ανοιχτό πέλαγος.

Στην Αφρική ζουν κάτι λιγότερο από ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι. Μεταξύ 1972 και 2002, ο αριθμός των σοβαρά υποσιτιζόμενων Αφρικανών αυξήθηκε από 81.000.000 σε 203.000.000.

Γιατί; Οι αιτίες γι' αυτήν την κατάσταση είναι πολλές και ποικίλες. Η κυριότερη έχει σχέση με την κοινή αγροτική πολιτική της Ε.Ε.

Τα βιομηχανικά κράτη του Ο.Ο.Σ.Α. κατέβαλαν για το 2006 στους αγρότες τους και στους κτηνοτρόφους τους ενισχύσεις για την παραγωγή και εξαγωγή των προϊόντων τους άνω των 350 δισεκατομμυρίων δολαρίων.

Ιδιαίτερα η Ε.Ε. εφαρμόζει αταλάντευτα απέναντι στην Αφρική, μια κυνική πολιτική ντάμπινγκ στα αγροτικά προϊόντα.

Ως αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής οδηγούμαστε στη συστηματική καταστροφή των αφρικανικών γεωργικών προϊόντων.

Ας πάρουμε ως παράδειγμα τη Σαντάνγκα, τη μεγαλύτερη αγορά καταναλωτικών αγαθών της Δυτικής Αφρικής. Η Σαντάγκα είναι ένας υπέροχος, θορυβώδης, πολύβουος, μυρωδάτος και πλατύς χώρος στο κέντρο του Ντακάρ.

Σ' αυτήν την αγορά μπορεί η νοικοκυρά να αγοράσει, ανάλογα με την εποχή, φρούτα και λαχανικά, πορτογαλικά, γαλλικά, ισπανικά, ιταλικά, ελληνικά κτλ. στο ένα τρίτο της τιμής των αντίστοιχων ντόπιων προϊόντων.

Λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα, ο αγρότης από το Γουόλοφ, στα βορειοδυτικά της Σενεγάλης, δουλεύει κάτω από τον καυτό ήλιο, μαζί με τη γυναίκα και τα παιδιά του, ως και δεκαπέντε ώρες τη μέρα... και δεν έχει καμία πιθανότητα να κερδίσει ένα ελάχιστο αξιοπρεπές εισόδημα για να ζήσει.

Από τα πενήντα δύο αφρικανικά κράτη, τα τριάντα επτά είναι αποκλειστικώς αγροτικά.

Ελάχιστοι άνθρωποι πάνω στη Γη δουλεύουν τόσο πολύ και κάτω από τόσο δύσκολες συνθήκες όσο οι Αφρικανοί αγρότες στο Γουόλοφ της Σενεγάλης, στο Μπαμπάρα του Μάλι, στο Μόσι της Μπουρκίνα Φάσο ή στο Μπάσι του Κίβου.

Η ευρωπαϊκή αγροτική πολιτική του ντάμπινγκ καταστρέφει τη ζωή, τη δική τους και των παιδιών τους.

Για να προστατεύσει την Ευρώπη από τους πρόσφυγες της πείνας, η Ε.Ε. οργάνωσε μια ημιπαράνομη στρατιωτική υπηρεσία με την ονομασία Frontex.

Αυτή η υπηρεσία ελέγχει τα εξωτερικά σύνορα της Ευρώπης, δηλαδή τα σύνορα έξω από την ήπειρο.

Διαθέτει σκάφη ανοικτής θαλάσσης, κατάλληλα για νηοψίες, ταχύπλοα και οπλισμένα, μαχητικά ελικόπτερα, έναν στόλο από κατασκοπευτικά αεροπλάνα εξοπλισμένα με υπερευαίσθητες κάμερες και νυκτερινές διόπτρες, καθώς και ραντάρ, δορυφόρους και άλλα εξελιγμένα μέσα ηλεκτρονικής παρακολούθησης από μεγάλη απόσταση.

Η Frontex διατηρεί επίσης στο αφρικανικό έδαφος «στρατόπεδα υποδοχής», στα οποία συγκεντρώνονται οι πρόσφυγες της πείνας, που συνεχίζουν να συρρέουν από τη Δυτική ή Ανατολική κεντρική Αφρική, δηλαδή από το Τσαντ, τη Λαοκρατική Δημοκρατία του Κογκό, το Μπουρούντι, το Καμερούν, την Ερυθραία, το Μαλάουϊ, τη Ζιμπάμπουε κ.ά. χώρες.

Συχνά, αυτοί οι πρόσφυγες διασχίζουν πεζοί την ήπειρο, βαδίζοντας επί ένα ή δύο χρόνια, εφευρίσκοντας διάφορους τρόπους για να επιβιώσουν, περνώντας τα σύνορα και προσπαθώντας σιγά σιγά να φτάσουν σε κάποια ακτή. Τους συλλαμβάνουν τότε οι υπάλληλοι της Frontex ή οι ντόπιοι βοηθοί τους, που έχουν ως καθήκον να τους εμποδίσουν να φτάσουν στα λιμάνια της Μεσογείου ή του Ατλαντικού.

Οι αφρικανικές κυβερνήσεις, που πληρώνονται αδρά από την Frontex, σπανίως αρνούνται την εγκατάσταση στο έδαφός τους αυτών των στρατοπέδων.

Την τιμή της ηπείρου σώζει μόνο η Αλγερία. Ο πρόεδρος Αμπντελαζίζ Μπουτεφλίκα λέει: «Αρνούμαστε την ίδρυση αυτών των στρατοπέδων. Δεν θα γίνουμε ποτέ οι δεσμοφύλακες των αδελφών μας».

Η υποκρισία των επιτρόπων των Βρυξελλών είναι κατάπτυστη: Από τη μια προκαλούν την πείνα στην Αφρική και από την άλλη αντιμετωπίζουν ως εγκληματίες τους πρόσφυγες της πείνας.

Η Αμινάτα Τραορέ συνοψίζει ως εξής την κατάσταση: «Τα ανθρώπινα, οικονομικά και τεχνολογικά μέσα, που χρησιμοποιεί η Ευρώπη των είκοσι επτά χωρών κατά του αφρικανικού μεταναστευτικού ρεύματος, συνιστούν έναν κανονικό πόλεμο ανάμεσα σ' αυτήν την παγκόσμια δύναμη και τους απροστάτευτους νεαρούς Αφρικανούς, αγρότες και αστούς, των οποίων τα δικαιώματα στην εκπαίδευση, την οικονομική πληροφόρηση, την εργασία και την τροφή καταπατούνται βάνουσα στις χώρες προέλευσής τους με θεσμοθετημένο τρόπο. Θύματα μακροοικονομικών αποφάσεων και επιλογών, για τις οποίες δεν έχουν καμία ευθύνη, διώχνονται, διώκονται και ταπεινώνονται, όταν αποφασίζουν να βρουν διέξοδο στη μετανάστευση. Οι νεκροί, οι τραυματίες και οι ανάπηροι από τα αιματηρά γεγονότα στη Θέουτα και τη Μελίλα το 2005, καθώς και τα χιλιάδες άψυχα σώματα που εκβράζονται κάθε μήνα στις ακτές της Μαυριτανίας, των Καναρίων νήσων, της Λαμπεντούζας και αλλού, είναι πτώματα ναυαγών της αναγκαστικής και ποινικοποιημένης μετανάστευσης (*Παρέμβαση στο Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ, Ναϊρόμπι 20 Ιανουαρίου 2007*).

Τον Ιούνιο του 2007, το Συμβούλιο των Ηνωμένων Εθνών για τα δικαιώματα του ανθρώπου είχε συγκληθεί σε τέταρτη τακτική σύνοδο στο Μέγαρο των Εθνών, στη Γενεύη.

Δευτέρα, 11 Ιουνίου: Το Συμβούλιο εξετάζει την πρόταση να παραχωρηθεί στους μετανάστες προσωρινό δικαίωμα μη επαναπροώθησης.

Ανοίγω παρένθεση: Πρέπει να κάνουμε τη λεπτή διάκριση μεταξύ των οικονομικών μεταναστών και των μεταναστών πείνας. Οι οικονομικοί πρόσφυγες είναι άτομα, που μεταναστεύουν από δική τους επιλογή. Οι πρόσφυγες της πείνας φεύγουν από τον τόπο τους από ανάγκη.

Η κατάσταση ανάγκης είναι έννοια γνωστή στο Διεθνές Δίκαιο και στα περισσότερα εθνικά δίκαια.

Παράδειγμα: Ένα ασθενοφόρο το οποίο σπεύδει με υπερβολική ταχύτητα να φτάσει στο σημείο, όπου περιμένει ο τραυματίας, παραβαίνει στην πορεία του τον Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, αλλά ενεργεί υπό καθεστώς κατάστασης ανάγκης και συνεπώς αυτές οι παραβάσεις θεωρείται ότι δεν έχουν συμβεί.

Το ίδιο ισχύει και για τους πρόσφυγες πείνας: Το Παγκόσμιο Πρόγραμμα Τροφίμων, μήνα με το μήνα, ορίζει τις περιοχές του πλανήτη, στις οποίες ύστερα από φυσικές καταστροφές (ξηρασία, ακρίδες κτλ.) ή ανθρώπινες, δεν είναι δυνατή η επιβίωση των ανθρώπων.

Η κατάσταση ανάγκης μπορεί να διαγνωστεί με αντικειμενικό τρόπο. Προς το παρόν δεν υπάρχει όργανο του Διεθνούς Δικαίου, που να δίνει τη δυνατότητα «αποποινικοποίησης» στους πρόσφυγες πείνας. Η Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για την προστασία των προσφύγων, που υπογράφηκε το 1951, δεν παρέχει το δικαίωμα χορήγησης ασύλου παρά μόνο σε άτομα που διώκονται για λόγους φυλετικούς, θρησκευτικούς ή πολιτικούς. Τα κριτήρια καθορίζονται περιοριστικά.

Όσο για τη σύμβαση Προστασίας των Μεταναστών, της οποίας η διαχείριση ανήκει στο Διεθνές Γραφείο Εργασίας (και όχι στην Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες), δεν περιέχει καμία διάταξη που να επιτρέπει την αποποινικοποίηση των προσφύγων πείνας.

Μοναδικός Διεθνής Οργανισμός, που μπορεί να νομοθετήσει σχετικά, είναι το Συμβούλιο των Η.Ε. για τα δικαιώματα του ανθρώπου, το οποίο αποτελείται από σαράντα εφτά κράτη-μέλη που εκλέγονται από τη Γενική Συνέλευση του Οργανισμού αναλογικά από κάθε ήπειρο, για ανανεώσιμη τριετή θητεία.

Δευτέρα, 11 Ιουνίου του 2007, 6 μ.μ., στην αίθουσα αριθμός 22 της ανατολικής πλευράς του Μεγάρου των Εθνών, επικρατεί το αδιαχώρητο και η ζέστη είναι ανυπόφορη. Στην ημερήσια διάταξη η πρόταση για την καθιέρωση παροχής προσωρινού δικαιώματος ασύλου για τους πρόσφυγες της πείνας.

Εξ ονόματος της Ε.Ε. η κυρία Άνκε Κόνραντ αρνείται να συζητηθεί το θέμα (από την 1η Ιανουαρίου ως τις 30 Ιουνίου 2007 την προεδρία της Ε.Ε. είχε η Γερμανία).

Στην αυτοκρατορία της ντροπής, που κυβερνάται από την οργανωμένη σπανιότητα αγαθών, ο πόλεμος δεν είναι πια περιστασιακός, αλλά μόνιμος και διαρκής. Η κατάσταση έπαψε πια να έχει τη μορφή κρίσης, να είναι παθολογική· αποτελεί κάτι το φυσιολογικό. Δεν αντιστοιχεί πια στην εξαφάνιση της λογικής (όπως έλεγε ο Χορκχάιμερ), αλλά είναι η ίδια η αιτία της ύπαρξης της αυτοκρατορίας. Οι άρχοντες του οικονομικού πολέμου απομυζούν συστηματικά τον πλανήτη. Χτυπούν την κανονιστική εξουσία των κρατών, αμφισβητούν τη λαϊκή κυριαρχία, υπονομεύουν τη Δημοκρατία, καταστρέφουν τη φύση, σκοτώνουν τους ανθρώπους και τις ελευθερίες τους. Η μεγιστοποίηση του κέρδους είναι η καθημερινή πρακτική τους και ο έλεγχος της οικονομίας μέσω της λειτουργίας της αγοράς η χαρά τους.

Αυτές τις μεθόδους και αυτές τις πρακτικές εγώ τις αποκαλώ δομική βία.

Το χρέος και η πείνα είναι τα δύο όπλα μαζικής καταστροφής, που χρησιμοποιούν οι αφέντες του κόσμου για να υποδουλώνουν τους λαούς, να εκμεταλλεύονται την εργατική τους δύναμη, τις πρώτες ύλες τους και τα όνειρά τους.

Από τα εκατόν ενενήντα δύο κράτη που υπάρχουν σήμερα στη Γη,

τα εκατόν είκοσι δύο βρίσκονται στο νότιο ημισφαίριο. Το συσσωρευμένο εξωτερικό χρέος τους ξεπερνάει τα 2.100 δισ. δολάρια.

Το εξωτερικό χρέος είναι θηλιά στο λαιμό τους. Το μεγαλύτερο μέρος του συναλλάγματος, που κερδίζει μια χώρα του Τρίτου Κόσμου από τις εξαγωγές της, πηγαίνει στη εξυπηρέτηση του εξωτερικού χρέους με την πληρωμή των τοκοχρεολυσίων.

Οι πιστώτριες τράπεζες του Βορρά είναι σαν τις βδέλλες, που ρουφάνε το αίμα αυτών των χωρών.

Το κράτος-οφειλέτης παθαίνει αναιμία.

Το χρέος εμποδίζει την πραγματοποίηση κάθε κοινωνικής επένδυσης σε έργα αρδευτικά, για την κατασκευή δρόμων, σχολείων, νοσοκομείων και κατά μείζονα λόγο για τη δημιουργία κάποιας βιομηχανίας.

Στις φτωχότερες χώρες δεν είναι δυνατή η ύπαρξη διαρκούς ανάπτυξης. Η καθημερινή θανάτωση από πείνα ακολουθεί το συνήθη ρυθμό της. Κάθε πέντε δευτερόλεπτα, ένα παιδί κάτω των δέκα ετών πεθαίνει από πείνα. Κάθε τέσσερα δευτερόλεπτα κάποιο τυφλώνεται από την έλλειψη βιταμίνης Α.

Το 2006, ένας στους έξι ανθρώπους του πλανήτη, δηλαδή 854.000.000 άνθρωποι, ζουν σε συνθήκες σοβαρού και μόνιμου υποσιτισμού. Το 2005 ήταν 842 εκατομμύρια.

Η παγκόσμια Έκθεση Τροφίμων του Οργανισμού Τροφίμων και Γεωργίας, που παρέχει αυτούς τους αριθμούς, βεβαιώνει ότι η παγκόσμια γεωργία, με το σημερινό επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων του κόσμου, θα μπορούσε φυσιολογικά να διαθρέψει (με την παροχή 2.700 θερμίδων τη μέρα για κάθε ενήλικο) δώδεκα δισεκατομμύρια ανθρώπους.

Σήμερα ο πληθυσμός της γης φτάνει τα 6,2 δισ. άτομα.

Συμπέρασμα: Τίποτε δεν είναι μοιραίο. Το παιδί που πεθαίνει από την πείνα δολοφονείται.

Η παγκόσμια οικονομική, κοινωνική και πολιτική τάξη, όπως αυτή έχει δημιουργηθεί από τον αρπακτικό καπιταλισμό, δεν είναι μόνο δολοφονική. Είναι και παράλογη.

Σκοτώνει, αλλά σκοτώνει χωρίς λόγο.

Πρέπει να καταπολεμηθεί ριζικά.

Το βιβλίο μου θέλει να είναι ένα όπλο σ' αυτόν τον πόλεμο.

Πού υπάρχει ελπίδα;

Στη λογική άρνηση του ανθρώπου ν' αποδεχτεί για πάντα έναν κόσμο στον οποίο η μιζέρια, η απελπισία, η εκμετάλλευση και η πείνα των πολλών θρέφουν τη σχετική ευημερία μιας μειοψηφίας, που συνήθως είναι λευκή και δεν έχει συνείδηση του τι συμβαίνει.

Η ηθική επιταγή υπάρχει φύσει μέσα σε όλους μας.

Πρέπει να την ξυπνήσουμε, να κινητοποιηθούμε, να οργανώσουμε την αντίστασή μας, να οργανώσουμε τη μάχη.

Είμαι ο άλλος και ο άλλος είμαι εγώ. Η απάνθρωπη μεταχείριση ενός άλλου καταστρέφει την ανθρωπιά μέσα μου.

Ο Καρλ Μαρξ έγραφε: «Ο επαναστάτης πρέπει να είναι ικανός να ακούει το χορτάρι που φυτρώνει».

Από τις 5 ως τις 7 Ιουνίου του 2007, στο τουριστικό θέρετρο Χάιλιγκεντάμ της Γερμανίας, στη Βαλτική, συνεδρίασαν οι ηγέτες ή οι πρωθυπουργοί των οκτώ ισχυρότερων κρατών του κόσμου (G8).

Για την προστασία τους τοποθετήθηκε μεταλλικό δίκτυο μέσα στη Βαλτική, χτίστηκε ένα τείχος, τοποθετήθηκαν συρματοπλέγματα σε μήκος δώδεκα χιλιομέτρων, χρησιμοποιήθηκαν βατραχάνθρωποι, ένα αμερικάνικο πολεμικό πλοίο, ελικόπτερα Απάτσι, 16.000 αστυνομικοί, επίλεκτες μονάδες, ελεύθεροι σκοπευτές σε όλες τις στέγες των σπιτιών των γύρω χωριών.

Το γεγονός κάλυψαν 5.000 δημοσιογράφοι, που φιλοξενήθηκαν στην

πόλη Κίλενμπορν.

Στο Χάιλγκεντάμ, ο Βλαντιμίρ Πούτιν, η Άγκελα Μέρκελ, ο Τζορτζ Μπους, και ο Νικολά Σαρκοζί το έπαιζαν αφέντες του κόσμου.

Συγκινητική προσπάθεια, που έφτανε έως τα όρια του γελοίου.

Τον Ιούνιο του 2006, οι 500 μεγαλύτερες πολυεθνικές εταιρείες του κόσμου έλεγχαν πάνω από το 52% του παγκόσμιου ακαθάριστου προϊόντος, δηλαδή όλου του πλούτου (κεφαλαίων, υπηρεσιών, εμπορευμάτων, ευρεσιτεχνιών κτλ.) που είχε παραχθεί σ' έναν χρόνο στον πλανήτη.

Η Αφρική βρέθηκε στο επίκεντρο των συζητήσεων.

Τα δύο βασικά θέματα της ημερήσιας διάταξης αφορούσαν αφενός «την προστασία των ιδιωτικών επενδύσεων» και αφετέρου «την παγκόσμια προστασία των ευρεσιτεχνιών». Η λέξη «πείνα» δεν υπήρχε στην ημερήσια διάταξη του Χάιλγκεντάμ.

Πέρα από το τείχος, διασκορπισμένες στην αμμώδη περιοχή του Μέκλενμπουργκ, οι σκηνές και τα πρόχειρα καταλύματα των αντιπάλων των G8, απλώνονταν ως εκεί που φτάνει το μάτι.

Ήμασταν περισσότεροι από 150.000 εκείνοι που ήρθαμε από σαράντα μία χώρες και αντιπροσωπεύαμε πλήθος κοινωνικών κινημάτων, εκκλησιών και συνδικάτων. Σ' όλη τη διάρκεια της διάσκεψης κορυφής οργανώθηκαν 120 σεμινάρια, δημόσιες συζητήσεις και αγρυπνίες. Ασχολήθηκαν με το χρέος, τους πρόσφυγες της πείνας, το δικαίωμα σε πόσιμο νερό, την πάλη κατά των γενετικά τροποποιημένων τροφίμων, τη μεταφορά των επιχειρήσεων, τις μισθολογικές διακρίσεις σε βάρος των γυναικών, την ανεξαρτησία από τις κεντρικές τράπεζες, το ανθυγιεινό περιβάλλον, τον μονόπλευρο οικονομικό αποπλισμό των χωρών του Τρίτου Κόσμου, την τρομοκρατία, τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου, την αναγκαστική ιδιωτικοποίηση των δημόσιων τομέων.

Βικτόρ Ουγκό: «Εσείς θέλετε να βοηθήσετε τους φτωχούς, εγώ

θέλω να ξεριζωθεί η φτώχεια».

Σήμερα είναι σε διαδικασία γένεσης μια καινούργια κοινωνική συνείδηση, μια φοβερή συναδέλφωση της νύχτας, μια ατελείωτη σειρά νέων τοπικών μετώπων αντίστασης (των οποίων απομένει να γίνει ο συντονισμός).

Μια καινούργια πλανητική κοινωνία των πολιτών αναδύεται από τον συνασπισμό όλων των εξεγερμένων συνειδήσεων.

Φέρνει την ελπίδα ενός κόσμου περισσότερο δίκαιου, λογικότερου και πιο ευτυχισμένου.

Η έκβαση της μάχης είναι αβέβαιη.

Ένα ωστόσο είναι βέβαιο. Το αναφέρει ο Πάμπλο Νερούδα στο τέλος του Κάντο Χενεράλ:

Μπορεί να κόψουν όλα τα λουλούδια,

όμως δε θα γίνουν ποτέ αφέντες της άνοιξης.

Ζαν Ζιγκλέρ, Γενεύη, Σεπτέμβριος του 2007

(για τη μεταφορά: Καπυμπάρα)

✘ *Ο Ζαν Ζιγκλέρ, γεννήθηκε το 1934 στη Βέρνη της Ελβετίας. Είναι καθηγητής Κοινωνιολογίας στα Πανεπιστήμια της Γενεύης και της Σορβόνης, ενώ, είναι ταυτόχρονα διανοούμενος και ακτιβιστής υπέρ των χωρών του Τρίτου Κόσμου με πλούσια επιτόπια δράση. Υπήρξε βουλευτής στο Κοινοβούλιο της χώρας του με το Ελβετικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SP/PS) και Ειδικός Εισηγητής του ΟΗΕ για το δικαίωμα στη διατροφή. Όταν κάποτε ο Τσε Γκεβάρα είχε βρεθεί στη Γενεύη και είχε συναντηθεί μαζί του, του είχε πει: «Βρίσκεσαι στη καρδιά του Κτήνους. Να μείνεις εδώ. Μπορεί να αποδειχθεί το καλύτερο που μπορείς να κάνεις».*

Πηγή/φωτό: ΠαραλληλοΓράφος, parallografos.wordpress.com